

TÜRKİYE İŞÇİLEŞİYOR

Aydınlık Gazetesi, 17 Şubat 2018

Yıldırım Koç

Türkiye halkı veya Türk milleti, hızla işçileşiyor. Türkiye'nin bugünü değerlendirilirken ve geleceğine ilişkin öngörülerde bulunurken dikkate alınması gereken konuların başında bu olgu gelmektedir. Bugünün Türk milleti, ne 1923 yılındaki, ne de 1965 yılındaki yapıdadır.

İnsanların davranışlarını siyasi görüşleri, inançları, etnik kökenleri, meslekleri, yetiştikleri ve yaşadıkları bölge, ilgi alanları ve hatta tuttıkları futbol takımı gibi özellikler belirler. Eğer geçim kaygıları yoksa, bunlardan biri ön plana geçebilir. Ancak, insanların çok büyük bir bölümünde olduğu gibi, geçim kaygısı söz konusuysa, insanların davranışlarının belirlenmesinde üretim süreçlerindeki rolleri, üretim araçlarıyla mülkiyet ilişkileri, diğer bir deyişle, ait oldukları toplumsal sınıf belirleyicidir.

Hayatını bir başkasına ait işyerinde çalışarak kazanan veya işgücünü bir başkasına satanlar, işçi sınıfını oluşturur. Bu kişilerin kamu kesimi veya özel kesimde çalışması, adlarının "işçi", "memur", "sözleşmeli personel" veya "geçici personel" olması onların temel özelliğini değiştirmez.

İşverenler ise, yarılarında işçi çalıştırarak geçim sağlayanlardır.

"Kendi hesabına çalışanlar" ise küçük burjuvalardır. Kırsal kesimde kendi işletmesinde ve ağırlıklı olarak kendi emeğiyle buğday, arpa, vb. eken, bağcılık yapan, tütün, fındık, incir, şeker pancarı yetiştiren, sebzeçilik yapan, meyve bahçesi olan, hayvancılık yapan, vb. kişiler bu konumdadır. Esnaf ve sanatkar da bu toplumsal sınıfa dahildir.

"Ücretsiz aile çalışanları" ise kırsal kesimde ve kentlerde aile işletmelerinde çalışan veya çalışır gözükenlerdir.

İŞÇİLERİN SAYISI VE ORANI HIZLA ARTIYOR

Türkiye bir dönem küçük burjuvalar ülkesiydi. İşçi sınıfının sayısı da azdı, gelir getirici bir işte bulunanlar içindeki oranı da. Günümüzde ise Türkiye hızla işçileşmektedir.

Ücretlilerin gelir getirici bir işte çalışanlara oranı 1965 yılında yüzde 22,4 idi. Bu oran 1970 yılında yüzde 27,6'ya, 1975 yılında yüzde 31'e, 1980 yılında da yüzde 33,4'e yükseldi.

1965 nüfus sayımı sonuçlarına göre, gelir getirici bir işte çalışan 13,6 milyon kişinin 3,0 milyonu ücretli, 3,9 milyonu kendi hesabına çalışan, 6,4 milyonu ücretsiz aile çalışanı ve 133 bini de işverendi. Ücretlilerin oranı yüzde 22,4 iken, kendi hesabına çalışanlarla ücretsiz aile çalışanların toplamının oranı yüzde 76'yı aşıyordu.

2000 yılı nüfus sayımı sonuçlarına göre, ücretlilerin sayısı 11,3 milyona yükselmisti. Ücretlilerin istihdam içindeki payı ise yüzde 43,5'ti.

1980-2000 dönemi değerlendirilecek olursa, ücretlilerin sayısı 6,2 milyondan 11,3 milyona, istihdam içindeki payları da yüzde 33,3'ten yüzde 43,5'e çıktı. Ücretsiz aile çalışanlarının sayısı 1980 yılında 7,9 milyonken 2000 yılında 8,8 milyona yükselmekle birlikte, bu tabakanın toplam istihdam içindeki payı yüzde 42,4'ten 33,8'e geriledi. Kendi hesabına çalışanların sayısı 1980 yılında 4,3 milyondan 2000 yılında 5,2 milyona çıkmakla birlikte, toplam istihdam içindeki payları yüzde 23,1'den 20,1'e indi.

İŞÇİLER BÜYÜK ÇOĞUNLUKTA

TÜİK'in son istatistiklerine göre, 2017 yılı Ekim ayında Türkiye'de gelir getirici bir işte çalışanların sayısı 28,6 milyonu. Bu kişilerin 19,5 milyonu, ücretli çalışandı veya işçi sınıfıydı. Bu toplumsal sınıfın oranı yüzde 68'e yükselmisti. İşverenlerin sayısı 1,3 milyonu (% 4,4). Kır ve kent küçük burjuvalarının toplamı 4,8 milyonu (% 16,6). Küçük burjuva işletmelerde çalışan aile bireyleri ise 3,1 milyon kişiydi (% 10,9).

İşçi sınıfına dahil olup bu verilere yansımayan bazı kesimler de dikkate alınırsa, günümüzde milletimizin çok büyük çoğunluğu işçi sınıfıdır.